

ŽEBY NAJŤAŽŠIA NAJĽAHŠIA VEC NA SVETE?

Rodinná katechézka 194-2021 (783)

www.inky.sk

týždeň po 25. 7. 2021

... alebo prečo je tak ťažké byť malým a ako to súvisí s metanoiou – uverením a obrátením sa.

BOŽIE SLOVO:

(Rim 5, 5-10)

Čítanie z Listu svätého apoštola Pavla Rimanom: *Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali. ⁶ Ved' Kristus zomrel v určenom čase za bezbožných, keď sme boli ešte bezmocní. ⁷ Sotvako zomrie za spravodlivého; hoci za dobrého by sa azda niekto odhodlal umrieť. ⁸ Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici. ⁹ Tým skôr sa teda skrze neho zachránime od hnevu teraz, keď sme už ospravedlnení jeho krvou! ¹⁰ Lebo ak sme boli zmierení s Bohom smrťou jeho Syna vtedy, keď sme boli nepriateľmi, tým skôr už ako zmierení budeme spasení jeho životom. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 382, 271, 275, 276, 277, 278, 279, 280)

Dá sa povedať, že celá pointa duchovného života a kresťanstva sa dá vyjadriť hoci aj týmto krátkym textom, ktorý sv. Terezka z Lisieux napísala svojej sesternici Márii Guerinovej: „Ak nie si nič, nesmieš zabúdať, že Ježiš je všetko, preto musíš stratiť svoje malé nič v jeho nekonečnom všetkom a myslieť potom už len na toto všetko, ktoré jediné je hodné lásky! Keď sa vidíme tak úbohi, neceníme si už seba a hľadáme jedine na Milovaného!“ Alebo inak: Boh sa stal človekom, aby sa človek stal bohom. Boh sa stal všetkým tým, čím som ja, aby som ja mohol opustiť všetko to, čím som ja a stal sa všetkým tým, čím je Boh. Tak ako Boh „zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom“ (Flp 2, 7), teraz v opačnom pohybe človek zrieka sa seba samého, prijíma „účasť na Božej prirodzenosti“ (porov. 2 Pt 1, 4), aby sa stal podobným Bohu a zbožštil sa v ňom.

Kľúčovým prvkom je práve ono *zriekol sa*. Zrieknuť sa seba, stať sa malým, *nulou*, aby Pán pred ňu mohol napísať svoju jednotku a nekonečne ju pozdvihnúť. Sebou. Je to vo svojej podstate tá najjednoduchšia vec na svete. Súčasne možno tá najťažšia vec na svete: úplne vzdať a pustiť seba – vlastne ani nie seba, ale svoje *Ego*, ale ono nám pripadá, že sme to my. Aby sa nám to podarilo, potrebujeme Božiu milosť, ktorá nám ale isto chýbať nebude. Z našej strany však potrebujeme skutočné uverenie a obrátenie sa. Malosť nedosahujeme kľúčovito sústredením sa na nejaké svoje vyprázdnenie, ale opakom, prostou uvoľnenosťou lásky a dôvery k Bohu. Je to uvoľnenosť *Popolušky v náručí Princa*. Nie ovocie nejakého na seba sústredného potlačania a sebaumenšovania, ale poznania pravdy a dôvery a lásky k Ženichovi. Pokora nie je vtedy, keď sa ponížujeme, pokorujeme, ani nič podobné. Pokora je, keď takéto veci jednoducho už vôbec *neriešime* – pretože sme prijali svoju malosť, pretože jednoducho *malí sme*. To ale nie je možné inak, ako uverením v Krista a uverením Evanjeliu o *Veľkosti Boha*, ktorú nám dáva výmenou za našu ničotnosť. Aby sme to pochopili lepšie, dovoľme si malý príklad, malé podobenstvo.

Predstavte si chudobného sedliaka, ktorého si mocný kráľ vyvolí, aby ho adoptoval za svojho syna a aby s ním žil na hrade a raz bol kráľom ako on. A onen sedliak – nazvime si ho Jano – smutne sedí a kráľovmu kancelárovi, ktorí po neho prišiel, hovorí: Nechce sa mi opustiť tento dom. Nie je to palác, ale je môj. Mal som s ním plány, ako ho opravím, vynovím, vylepším... Prečo ho musím zanechať? A kancelár na neho udivene hľadá, chvíľu nevie, či to Jano myslí ako vtip, ale potom pochopí a povie: Synku, ty predsa nič nezanechávaš. Naopak, všetko dostávaš! Či nie je palác kráľa omnoho viac, než tvoja núdzna chalúpka? Všetko, čo v nej máš, nájdeš aj tam – len väčšia, krajšie, dokonalejšie a vzácnejšie! Aj my musíme pochopiť, že zanechanie seba a svojho Ega nie je strata, ale zisk! Vymieňame malé za veľké! Všetko, čo v sebe máme a ceníme si, nájdeme aj v Bohu – len očistené a nekonečne väčšie, mocnejšie, žiarivejšie a blaženejšie!

Ale náš Jano sa znova zasmúši a nakoniec sa prizná, že on veru konal aj zlé veci, nebol dobrým poddaným, aj kradol, aj pytliačil, aj na kráľa nadával či vysmieval sa z neho. Bojí sa, že kráľ ho za toto všetko potrestá. Najradšej by pred kráľa nešiel a ostal tu, skrytý a nevidený. A kancelár mu na to pobaveno hovorí: Ale veď kráľ všetko toto vie! Vie o každom tvojom prehrešku i zločine! Napriek tomu si tá vybral! Tak odvahu! Nejde ťa popraviť! Rozhodol sa adoptovať ťa za syna a dediča! Podobne ako sv. Terezka, aj my musíme porozumieť a uveriť Božiemu milosrdenstvu, tak, ako o ňom vraví Ježiš, že „neprišiel svet súdiť, ale svet spasiť“ (Jn 12, 47). Tak, ako to povedal Pavol v dnešnom úvodnom úryvku: boli sme hriešnici, zločinci, nepriatelia – a Boh to o nás všetko vopred vedel, vedel to lepšie, než my sami! Napriek tomu si nás takýchto namiesto trestu vyvolil, zachránil, vykúpil, povýšil a adoptoval za svojich synov a za svojich dedičov v Kristovi.

Ale Jano stále nie je spokojný. Vraví: Pozri, kráľ určite nechce toto všetko zadarmo. Čo mu ja za to dám? Čo mu môžem dať? Som predsa chudák a bedár, nemám mu ako zaplatiť za všetko toto! Ale kancelár ho poklepká po pleci a povie mu: Ale veď kráľ vie, kto si. Vie, že si chudák a bedár! Vie, že nie si žiaden gróf ani vojvoda! On od teba nechce vôbec nič. Nepotrebuje od teba vôbec nič, je bohatý a nič mu nechýba. Jedine, čo od teba očakáva, že prijmeš jeho dar a že sa naozaj jeho synom a dedičom staneš! Ak mu chceš prejaviť svoju lásku a vďačnosť, tak potom najlepší spôsob je, že budeš prijímať všetku jeho lásku a vďačnosť a necháš a ním znova a znova obdarovať, pretože on má radosť, keď môže zahŕňať druhých svojou štedrosťou! Ani my si nemôžeme ale ani nijako nemusíme zaslúžiť ani spásu, ani vykúpenie, ani Božie synovstvo, ani zbožštenie! Všetko toto je úplne zadarmo – a Boh od nás neočakáva žiadnu protihodnotu na oplátku, len toto: aby sme prijímali najviac ako môžeme všetky Jeho dary a všetku Jeho lásku a radovali sa z Jeho štedrosti a aby On

sa mohol radovať z nás ako Stvoriteľ, ktorý z nás tvorí bohov a má pasiu zo svojho stvoriteľského diela!

*Jana však slová kancelára vystrašia. Hovorí: Pozri, ja som sedliak, nie šľachtic. Nevie, nedokážem byť synom kráľa! Ako by som mohol naplniť tieto jeho očakávania? To sa mi nijakovsky nemôže podariť! Ale kancelár mu povie: Neboj sa! Kráľ vie, kto si! Neboj, on ťa to naučí! Len to nechaj na neho! On z teba svojho syna a budúceho kráľa urobí, len ho nechaj na seba pracovať! Aj my, máme sa stať bohmi – ale ako by sme mohli niečo také dokázať? A naozaj, nie my, ale Boh to v nás ide dokázať, On to v nás ide urobiť, pre Neho to nie je vôbec ťažké, pretože On *ma môže v jedinom okamihu pripraviť, aby som mohla stáť pred ním*, vyznáva sv. Terezka z Lisieux. Je to Jeho dielo v nás. On to urobí v nás, ak Mu nebudeme prekážať – ak budeme *maličkí!**

Ale náš Jano sa ešte raz ozve a povie: Čo ak to ale kráľa omrzí? Alebo si to rozmyslí? Pošle ma preč – čo potom? Kam pôjdem? Nemal by som si predsa len niečo ponechať, nejakú poistku, zadné dvierka, hoci aj túto chalupu? Lepšia, než nič, nie? Ale kancelár ho priateľsky potľapká po pleci a povie mu: Ver mi, nerozmyslí si to, nikdy! Nikdy ťa nepošle preč, nikdy nad tebou nezloží palicu. Kým ty od neho neodídeš alebo kým sa ty nerozhodneš, že jeho synom byť nechceš, dovtedy bude jeho slovo platiť a nikdy ho nezruší! Toto je posledná vec, v ktorú musíme uveriť aj my – že dokonca „ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zapriete nemôže“ (2 Tim 2, 13), že „jeho milosrdenstvo je večné“ (2 Krn 5, 13), „lebo Božie dary a povolanie sú neodvolateľné“ (Rim 11, 29). Nemusíme si nechávať žiadnu poistku, žiadne zadné dvierka. Môžeme zanechať úplne všetko, úplne celého seba. Stať sa úplnou nulou, úplne maličkým – a dostať Kráľovstvo!

< Uverili ste týmto piatim veciam? Naozaj? Porozprávajte sa o tom! Ste maličkí? Ak nie – čo tomu bráni? >